

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra FRU MARIES BAUTASTEEN VED RØNNEBÆKSHOLM

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947088642992.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Alt hvad jeg dengang vidste om Fru *Toft*, var, at hun stod eller syndes dog at staae i Spidsen for de »gudelige Forsamlinger« og at hun havde Mod og Mandshjerte til at trodse den herskende Mening, og jeg kunde ikke tvivle om, at jeg jo, med al den *Billighed*, jeg stræbde at vise mod de »gudelige 35 Forsamlinger«, var netop derfor hende, saavel som alle de ivrige Forsamlings-Folk, den skarpeste Torn i Øiet. Jeg ansaae derfor Besøget snarest for en *Udæskning*, og det varede ikke længe, før jeg fandt Leilighed til lidt skielmsk at spørge, om Fru *Toft* ikke vidste, hvad det var for en *Sællandsk Herregaard*, hvor Biskop *Mynster* sagde, man kryede sig af at have havt en gudelig Forsamling paa 500 Sjæle? Jo, svarede Fru *Marie* kiækt, skiøndt det er Snak baade med Kryheden og med Antallet, kan der ikke være nogen anden sællandsk Herregaard meent end *Rønnebæksholm*. Saadanne korte og kiække Svar faaer man nu sjelden nok om saadanne Ting af Dannekvinder, og endnu sjeldnere af Dannemænd, saa Fru *Tofts* Svar huede mig naturligviis særdeles godt, og derefter dreiede da vor hørøstede Samtale sig sagtens udelukkende om de gudelige Forsamlinger«, som jeg, trods mine stærke Indvendinger mod deres ægte »*Hellighed*« og levende, frugtbare »*Christelighed*«, meende at indrømme al den Ret imod *Verden*, som de eller Fruen kunde forlange; men skiøndt Fruen holdt Ørene stive, sagde hun mig dog siden, at hun aldrig havde mødt nogen Mand, der tog saa haardt og ubarmhjertig paa hende eller dog paa hvad hun elskede snart mere end sig selv. Jeg fik da ogsaa at vide, at hvad der havde saaret hende dybest, det var den Grund, jeg gav, *hvorfor* det ikke blot var ugudeligt, men *tosset* af *Verden* at hade og forfølge de »gudelige Forsamlinger«, som jeg ikke fandt, der var det mindste hos at hade eller forfølge, da deres »*Hellighed*« var langt fra at kunne skiære nogen i Øinene, og den »*Skikkelighed*« de unægtelig befordrede, maatte selv tækkes *Verden*, og at Resten jo var en selskabelig Smags-Sag, At nu det Ord kunde saare Fru *Marie* langt dybere end alle *Verdens* Grovheder og Dumheder, det kunde jeg vel ikke strax forstaae, men da jeg ret lærde at kiende den stolte Adels-Fru og den dybe, for ramme Alvor gudfrygtige Kvinde, da kunde jeg godt forstaae, at det gik hende til Marv og Been, at en Mand, om hvis christelige Guds frygt og Oplysning hun havde gode Tanker, erklærede det med den største Sikkerhed, aandelig og christelig talt, for *slet ingen Ting*, hvad hun satte kun altfor megen Priis paa, som det ypperste Opbyggelses-Middel, hun kiendte.